

KINTA KOLUMNA

UN MIL·LENI SENSE MIRACLES

Montserrat amb el cul enlaire

Hi ha el fet Montserrat. D'allà va sortir Colom per començar el seu segon viatge a Amèrica i el monjo que es va emportar va anar batejant illes i llocs amb el nom de Montserrat. La biblioteca recollida a base de donacions, durant centenars d'anys, la van regalar a Google en format digitalitzat. Queden per explotar milers de documents guardats en moderns arxivadors.

El fet de Montserrat sempre sorprèn a tothom. Als poders catalans i espanyols per començar i en els temps passats va sorprendre molt en la societat, diguem-ne el ventall de les forces polítiques i culturals del país. Cap a la dècada dels 1960-70 Montserrat era un baluard religiós difícil de bellugar però va acollir el món de la cultura polititzada, prop de 300 persones disposades a tancar-s'hi en assemblea combativa contra la pena de mort imposada als bascos de l'ETA. Això va sorprendre molt a la gent catalana.

Amb tot, no va haver-hi una relació amb els monjos. Per ells va ser una implicació ferma però mesurada, no volien posar en perill la seguretat del monestir. Franco el va visitar dues vegades. La primera rebuda va ser la bona, en canvi a la segona molts monjos es van negar a rebre'l. El dictador va anar-hi després de les inundacions del 1962, del

Vallès Occidental. En aquelles inundacions hi va haver un munt de cadàvers i el règim no va fer res per la gent. Mai més hi va voler tornar.

I a continuació els monjos es van posar a viure dels rèdits i dels passius. Amb la transició van perdre vocacions, a cada dècada perdien homes, perdien nens per l'escolania, tot i que aviat va arribar la gentrificació i les visites turístiques comptabilitzades en milions. Ells van seguir sense contacte amb la gent però entraven diners a cabassos. Vivien bé encara que en quedessin pocs. I quedava un punt negre, la pederàstia cultivada, clandestina i tolerada... des dels orígens.

En els darrers anys, els monjos han imaginat una dotzena de maneres diferents de celebrar el mil·lenari i totes han anat a parar a la claveguera

profunda, la que ells mateixos han excavat. Cada cinc anys proven de fer un nou pla però continuen sense obrir el monestir. Funcionen en circuit tancat, acrítics amb ells mateixos. Negant i amagant el que tots ells saben que passa, fins que antics escolans han denunciat l'assetjament i les agressions sexuals que van patir. L'escàndol els va sacsejar però ho van entomar amb filosofia. Montserrat és intocable, es deien... L'escolania es va quedar sense nens postulants. Van obrir la porta a les veus femenines. I així han passat els anys, posant pegots a tot sense resoldre res.

Ara, falten pocs mesos per la celebració. Voldrien que el mil·lenari fos la festa major de Catalunya però per ara tot es queda en intencions mal articulades. La pandèmia, segons els mateixos monjos, els va arruïnar. El manà turístics però, ha tornat i l'aixeta torna a rajar. El que no funciona és la comunitat. L'Abat no té la personalitat necessària per endegar nous camins. Els monjos són molt grans i amb poca energia. El dia a dia, els precos, les misses, el quotidià se'ls menja.

I mentrestant només falten mesos per arribar a l'any 2025, l'any del mil·lenari del monestir situat al cor de la muntanya més emblemàtica de Catalunya. Si els monjos fossin americans de ben segur que Netflix ja estaria fent una sèrie típica de ficció on ells serien els bons malgrat les pomes podrides o una sèrie documental tova que mostraria una història i un entorn sense taques.

Però no. Els monjos son catalans. Els mina la moral que cada pocs mesos hi hagi nous escàndols pederastes... La solució és clara per a nosaltres. Han de muntar un club nocturn. Atreure al monestir el més granat de la societat contracultural catalana. I ells s'han obrir a noves pràctiques sexuals deixant de banda nenes i nens. Que practiquin amb gent convençuda i delirosa de fer-se un monjo en un lloc mil·lenari. El morbo social farà la resta.